

Josep Rafart, home de negocis i de família
 El 'Pepet Fuster' segueix regentant la seva botiga del Palau del Moble (foto de la vora). A dalt, el podeu veure amb la gorra de les vacances, a la vora de la seva esposa, i envoltat per tota la seva família. Diu que hi són tots menys l'Agustí, que va fer la foto

Història d'un negociant

Si anem per l'indret de cal Musiquet i arribem a trepitjar el carrer de Sant Roc, hem de saber que trepitgem el carrer de tota la vida del Pepet Fuster.

Al seu pare li deien el Fuster de la Serra, i a ell encara se'l coneix amb el nom de Pepet Fuster.

Diu que va començar de fuster als quinze anys, i que amb estalvi, paciència i molt treball va arribar a obrir una botiga de mobles, i després una altra i...

La història de Josep Rafart és la història d'un negociant. De petit ja comprava i venia cromos entre els seus companys, i arribat als 65 anys segueix igual, comprant i venent, per bé que ara certes vendes no són de cromos i allò que ven ja no li cap a les mans.

«Hi ha qui diu que si ets un lladre, que si els fas robar... Però jo només sé que molts amics se n'anaven al ball i jo seguia treballant», comenta Rafart. «Per altra part no entenc la malícia i m'agrada perdonar, perquè sóc realista i he comptat els dies que en aquest món ens hem d'estar. De jove la meua idea era que si mai tenia una família, que almenys poguessin viure decentment... i per això he lluitat».

Als vint anys ja tenia botiga de mobles al carrer de la Regata, cantonada Sant Salvador, i als vint-i-quatre, «en veure que podia mantenir una família», es va casar amb Júlia Gras, que era filla d'un secretari de jutjat procedent de cal Gras de Cardona, i que era filla també de la primera bibliotecària que ha tingut Solsona (pertanyent a la família Jou i germana del canonge Jou, rector del seminari).

Quatre anys després de la boda, Josep Rafart

Tres de les més emblemàtiques obres que, com a empresari promotor, ha fet Josep Rafart a Solsona

Vertical: el primer bloc de pisos que es va fer a Solsona després de la casa dita 'l'Arca de Noè'. Horitzontals i de dalt a baix: el gran edifici de cal 'Llonganissaire', a la zona de l'altre costat de Pont, empegada al garatge Montaner; i un moment de la construcció (sense ni un sol pilar) de la gran sala de festes Xelsa

va inaugurar una botiga de mobles que va fer furor a Solsona. La botiga, que es trobava al carrer Sant Roc, a tocar de la plaça, es va dir El Palau del Moble.

«La inauguració va ser un esdeveniment. Vam organitzar una ballada de sardanes i la copla de la Diamant Club es va cuidar de posar-hi la música. Tothom va passar per aquí».

Tres anys després, el 1.959, Rafart ja estava curtit en això de la venda de mobles, i se li va ocórrer de posar-se de promotor de cases. Així, sense deixar els mobles, va fer el seu primer bloc d'edificis, a la carretera de Torà.

«A Solsona, la primera casa de lloguer va ser la coneguda amb el nom de l' Arca de Noè, al carrer de Sant Agustí. La segona la vaig fer jo, a la carretera de Torà. Tenia vuit pisos».

S'ha de reconèixer que, des de primera hora, Josep Rafart va ser valent. Tenia la idea que a Solsona faltaven pisos per a lloguer i olorava

que els joves matrimonis necessitaven un piset per renovar-hi el petit secret de la família. «No hi havien pisos», explica, «...però és que tampoc no hi havien diners per a fer-ne».

Rafart va apostar fort. En una època en què treballar amb els bancs no era cantar i bufar crèdits, ell va fer companyia amb el constructor Ramon Riu i la va endevinar. Va fer cases a la carretera de Bassella, a tocar de la Ribera, al Pont i a d'altres zones, i fent això va temptar els consells dels més rics i les crítiques dels més vells, que li aventuraven la ruïna segura en uns quants dels seus projectes.

Va ser un visionari. Va omplir de llogaters els seus blocs. I, vista la direcció que ha empès la nostra societat, bé pot dir-se que el temps ha volgut venir a donar-li la raó. Ell és un guanyador del nostre temps.

El 1.968 va fer la primera casa a mitges amb la família Bernadó. I d'allò a convertir tot el

Dues generacions d'una mateixa família porten el restaurant Solterra

A la foto podeu veure el Joan Caelles i la seva esposa, Pilar Solé, i l'Evelio Caelles i la seva muller, Juanita Riera

Pont en la zona de major volum urbanístic hi va anar un pas. Els Bernadó van multiplicar els blocs de pisos per a vendre. I una cosa similar va fer Rafart. Entre compra de solar, construcció de cases i venda de pisos, Josep Rafart encara va tenir temps d'aixecar una sala de mil metres quadrats sense pilars que es va dir Xelsa i que havia de servir perquè el jovent del poble no es quedés sense sala de ball (s'acabava d'ensorrar –abans de la inauguració– una sala davant dels corrals de la Coloma).

Durant una quinzena d'anys, ell i el Ramon Riu van explotar la sala i van fer venir «les millors orquestres i cantants coneguts com ara Demis Roussus (que va ser una ruïna)», fins que el seu fill Agustí se'n va fer càrrec per injectar-hi noves il·lusions i per portar-hi grups i artistes de renom internacional.

Rafart va obrir nova botiga de mobles i va seguir ancorat en aquest sector, igual com un comandant en la sala d'operacions. Ara, bo i retirat, se sent inquiet igual que el primer dia i confessa que no deixa mai d'emprendre activitats, i que li agrada molt de compartir-les amb la seva esposa (sempre al costat) i amb els seus quatre fills i tretze néts.

«És un autèntic patriarca i és feliç de reunir la família, ara que la televisió ho ha posat tan difícil», conclou la seva esposa.

Evelio Caelles i família

Davant del Palau del Moble, fent cantonada amb la plaça Sant Roc tenim el restaurant de cal Solterra, amb l'Evelio Caelles, i la seva família.

L'avi de l'Evelio –a qui anomenaven el 'Vell Escolar'– cobrava un ral per voltar tot Solsona fent la crida. Era agutzil i per això assajava els nens del ball de bastons. Igual es cuidava de pregonar els enterraments que d'anunciar l'arribada de sardines fresques a ca la Caputxina. Diu l'Evelio que l'avi agafava un platet amb sis sardines, i tres o quatre les deixava a casa, per als néts, i les altres se les menjava ell.

L'Evelio té una memòria prodigiosa i és capaç de recordar trossos sencers de sermons de Carnaval de fa seixanta anys. També és capaç de recordar quan a Solsona hi havia dotze fires a l'any. Dotze.

El seu avi era el titular d'una curiosa concessió. Tenia el privilegi de quedar-se amb tot el fems que els animals deixaven a la fira. I amb el fems adobava les seves dues petites viñes.

El pare de l'Evelio era barber i per això l'Evelio va començar de barber. Va començar de barber però va continuar de botiguer i d'empresari, fins acabar donant de menjar a la gent.